

ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดซึ่งทำไว้ต่อพระพักตร์พระเจ้า เป็นเจ้า วางใจในการวินิจฉัยของท่านเอง ใช้อาวุธปัญญาของท่านเอง

ถ้าเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น ข้าพเจ้าขอเตือนท่าน ให้กลับใจและกลับสู่วิถีทางที่ถูกต้อง

ครั้งหนึ่งหลานขอให้คุณตาอวยพรวันเกิด หลานถามคุณตาว่าอายุเท่าไร คุณตาตอบว่าอายุถึง 70 ปีแล้ว หลานหยุดคิดครู่หนึ่ง แล้วถามว่า “คุณตาเริ่มตั้งแต่เลข 1 หรือเปล่าครับ?”

ขณะอยู่ในวัยเด็กและวัยรุ่น คนเรามักคิดว่าจะไม่มีความแก่เฒ่า ความคิดเรื่องการตายไม่เคยมีเลย—นั่นเป็นเรื่องของคนที่ยังคงห่างเหินชั่ววันวันคร เมื่อเวลาผ่านไป หลายเดือนหลายฤดูกาล จนกระทั่งรอยย่นเริ่มปรากฏ เร็วแรงลดถดถอยหาหมอบ่อยขึ้นทุกที และอื่นๆ

วันนั้นจะมาถึง วันที่เราจะพบพระเจ้าและผู้ช่วยให้รอดของเรา พระเยซูคริสต์ อีกครั้ง ข้าพเจ้าวิงวอนว่าในโอกาสที่ศักดิ์สิทธิ์ล้ำเลิศนั้นเราจะจดจำพระองค์ได้ด้วยความรู้เกี่ยวกับพระองค์ที่มีอยู่และด้วยการที่เราได้ปฏิบัติตามคำสอนของพระองค์ พระองค์จะทรงแสดงให้เห็นแผนเป็นที่พระหัตถ์และพระบาท แล้วเราจะรวมอยู่ด้วยกันในการโอบกอดครั้งสุดท้าย หลังจากนั้นตาแห่งปีติที่ได้ดำเนินตามวิถีทางของพระองค์

ข้าพเจ้าเป็นพยานถึงสุดแดนแผ่นดินโลก ทั้งสี่ด้านว่าพระเยซูคริสต์ทรงพระชนม์ ทรงเตือนเราว่า “จงสดับฟัง, โอ้ เจ้าประชาชาติของแผ่นดินโลก และฟังพระวจนะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพระองค์นั้นผู้ทรงสร้าง [เรา]” (คพ. 43:23) ขอให้เราสามารถที่จะยึดมั่น เอาใจใส่ เข้าใจ และตีความข่าวสารของ “พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพระองค์นั้นผู้ทรงสร้าง [เรา]” อย่างถูกต้อง เพื่อเราจะไม่หลงออกไปจากวิถีทางของพระองค์ ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

โคย เอ็ลเคอร์คัปเบ็ลยู. เกรก ซวิด
แห่งสภาวจัดลึบ

คุณกำลังคิดอะไรอยู่

ข้าพเจ้าวิงวอนท่านให้ฝึกถามคำถามนี้ด้วยความหวังใยถึงประสบการณ์ของอีกฝ่ายหนึ่งว่า “คุณกำลังคิดอะไรอยู่”

สิบเอ็ดปีก่อน ข้าพเจ้าปั่นเข้าปิ้งที่นั่งคนขับของรถกิ่งบรรทุก 18 ล้อ พร้อมด้วย แจนภรรยาคนสวยของข้าพเจ้าและสกอตต์ลูกชายวัยแบเบาะของเรา เรากำลังจะขนวัสดุก่อสร้างที่บรรทุกหนักข้ามไปหลายรัฐ

สมัยนั้นยังไม่เข้มงวดเรื่องเข็มขัดนิรภัยหรือที่นั่งสำหรับเด็กทารกในรถ ภรรยาข้าพเจ้าจึงอุ้มลูกชายที่น่ารักของเราไว้ในอ้อมแขน ความเห็นของเธอที่ว่า “เราอยู่สูงจากระดับพื้นพอคุณเลยนะคะ” น่าจะสะกิดให้ข้าพเจ้าทราบถึงความกังวลของเธอ

ขณะขับอยู่บนเส้นทางประวัติศาสตร์ดอนเนอร์พาส ช่วงที่ทางหลวงเป็นถนนลาดชันห้องโดยสารของรถบรรทุกก็มีควันคลุ้งขึ้นอย่างกะทันหันและไม่คาดฝัน เรามองไม่ค่อยเห็น และหายใจไม่ค่อยออก

สำหรับรถกิ่งบรรทุกที่หนักขนาดนั้น ไซเบอร์อย่างเดียวไม่อาจชะลอความเร็วได้ทัน การข้าพเจ้าใช้เครื่องยนต์ช่วยเบรกและลดเกียร์ลง พยายามหยุดรถให้ได้ในทันที

ขณะข้าพเจ้าบังคับรถชิดขอบทางแต่ยังจอดไม่สนิท ภรรยาข้าพเจ้าเปิดประตูรถกระโดดออกไปพร้อมลูกน้อยในอ้อมแขน ข้าพเจ้าได้แต่มองดูทั้งสองล้มลุกไปบนพื้นดินโดยช่วยอะไรไม่ได้

ทันทีที่หยุดรถบรรทุกไว้ได้ ข้าพเจ้าถลันออกจากห้องโดยสารที่ควันคลุ้ง และด้วย

ความตื่นตระหนกตกใจข้าพเจ้าวิ่งฝ่าก้อนหินและดงหญ้ามากอดพวกเขาไว้ บลายแขนของแจนฟกซ้าเลือดไหลแต่ข้าพเจ้ารู้สึกขอบพระทัยที่เธอและลูกชายของเรายังหายใจอยู่ ข้าพเจ้าได้แต่กอดพวกเขาไว้แน่นขณะฝุ่นข้างทางหลวงเริ่มจางลง

เมื่อหัวใจเต้นปกติและหายจากอาการหอบแล้ว ข้าพเจ้าโพล่งออกไปว่า “คุณคิดอะไรของคุณ รู้ไหมว่าทำแบบนั้นอันตรายแค่ไหน คุณอาจถึงตายเลยนะ!”

เธอมองผมด้วยน้ำตาอาบแก้มเป็นนครวาควัน และพูดสิ่งที่เสียดแทงใจข้าพเจ้าและลั่นอึ้งอลอยในหูว่า “ฉันก็แค่พยายามให้ลูกชายของเราปลอดภัย”

ชั่วขณะนั้นข้าพเจ้าตระหนักว่าสิ่งที่เธอดคิดก็คือ ไฟไหม้เครื่องยนต์ กัลวรถบรรทุกจะระเบิดพวกเราตาย อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้ารู้ว่านั่นเป็นเพียงปัญหาเกี่ยวกับไฟฟ้า—อันตรายแต่ไม่ร้ายแรง ข้าพเจ้ามองภรรยาผู้ล้ำค่า ลูกศิระะลูกชายวัยทารกของเรา และสงสัยว่าผู้หญิงแบบไหนจะจะทำสิ่งที่กล้าหาญขนาดนั้น

สถานการณ์เช่นนี้อาจเป็นอันตรายด้านอารมณ์มากเท่าๆ กับการที่เครื่องยนต์เสีย ที่น่ายินดีคือ หลังจากอดทนอยู่ในความเสียบที่อึดอัดนานพอสมควร โดยที่เรายังเชื่อใจว่าอีกฝ่ายหนึ่งเป็นคนดี ในที่สุดเราก็กันถึงความรู้สึกปั่นป่วนภายใต้อารมณ์ของเรา

ที่ระเบิดออกมา การแบ่งปันความรู้สึกรัก และกังวลในความปลอดภัยของอีกฝ่ายหนึ่ง ช่วยให้ชีวิตแต่งงานที่เรารักสุดหัวใจผ่านพ้นอันตรายร้ายแรงครั้งนี้ไปได้

เปาโลเตือนว่า “อย่าให้คำเลวร้ายออกจากปากของท่านทั้งหลาย แต่จงกล่าวคำดีๆ [เท่านั้น] และที่เหมาะสมกับความต้องการ เพื่อจะได้เป็นคุณแก่คนที่ได้ยิน” (เอเฟซัส 4:29) ถ้อยคำของเปาโลดังกังวานถึงความบริสุทธิ์อย่างหนึ่ง

วลี “คำเลวร้าย” สำหรับท่านหมายความว่าอะไร เราทุกคนเคยประสบความรู้สึกที่ถูกโจมตีอย่างรุนแรงด้วยความโกรธ—ทั้งของตนเองและผู้อื่น เราเคยเห็นความโกรธที่ไม่ทันกลั่นกรองปะทุขึ้นในที่สาธารณะ เรามีประสบการณ์กับสิ่งนี้ในรูปแบบของอารมณ์แบบ “ไฟช็อต” ในการแข่งขันกีฬา ในเวทีการเมืองและแม้แต่ในบ้านของเราเอง

บางครั้งลูกๆ พุดกับบิดามารดาผู้เป็นที่รักด้วยภาษาที่บาดใจ คู่สมรสที่ร่วมใช้ชีวิตอันสุขสมบูรณ์ร่วมประสบการณ์ที่อ่อนโยนสุขภาพต้องมาสูญเสียวิสัยทัศน์และความอดทนต่อกันและขึ้นเสียงใส่กัน เราทุกคนแม้เป็นลูกๆ ในพันธสัญญาของพระบิดาบนสวรรค์ผู้ทรงเปี่ยมด้วยความรัก ต่างเคยเสียใจกับการด่วน

ตัดสินผู้อื่นโดยคิดว่าตนเองนั้นชอบธรรมแล้ว และเคยเผลอวาจากระดุนโทสะก่อนที่เราจะเข้าใจสถานการณ์จากมุมมองของอีกฝ่ายหนึ่ง เราทุกคนต่างเคยมีโอกาสเรียนรู้ว่าถ้อยคำที่กักกร่อนสามารถนำสถานการณ์ที่เป็นเหตุแห่งอันตรายเข้าสู่ภาวะที่เป็นอันตรายร้ายแรงได้อย่างไร

ไม่นานมานี้มีจดหมายจากฝ่ายประธานสูงสุดกล่าวอย่างชัดเจนว่า “พระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์สอนให้เรารักและปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยความมีน้ำใจและความสุภาพ—แม้ในยามที่เราไม่เห็นด้วยก็ตาม” (จดหมายจากฝ่ายประธานสูงสุด, 10 ม.ค. 2014) เป็นข้อเตือนใจที่สำคัญยิ่งซึ่งเราสามารถทำได้และควรดำเนินต่อไปในการสนทนาที่สุภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเรามองโลกจากมุมมองที่ต่างกัน

ผู้เขียนหนังสือสุขภาพิตแนะนำว่า “คำตอมนุ่มนวลช่วยลดละลายความโกรธเกรี้ยวให้หายไป แต่คำกักขะเร้าโทสะ” (สุขภาพิต 15:1) “คำตอมนุ่มนวล” ประกอบด้วยการตอบสนองที่มีเหตุผล—คำที่กลั่นกรองจากใจที่อบอุ่นซึ่งไม่ได้หมายความว่าเราจะพูดตรงๆ ไม่ได้เลยหรือจะยอหย่อนในความจริงแห่งหลักคำสอน ถ้อยคำที่หนักแน่นในข่าวสารอาจเอ่ย

ในวิญญานที่นุ่มนวลได้

พระคัมภีร์มอรมอนมีแบบอย่างที่สวยงามของภาษาที่หนักแน่นซึ่งกล่าวไว้เช่นกันในบริบทแห่งความขัดแย้งของชีวิตแต่งงาน บุตรของซาโรยาห์และลีไฮถูกส่งกลับไปเยรูซาเล็มเพื่อเอาแผ่นจารึกทองเหลืองและไม่กลับมา ซาโรยาห์เชื่อว่าบุตรของเธอตกอยู่ในอันตราย และเธอทรมานด้วยความโกรธและต้องการดำเนินใครสักคนหนึ่ง

ลองฟังเรื่องนี้ในสายตานิไฟ บุตรของเธอดูบ้าง: “เพราะ (มารดาข้าพเจ้า) คิดว่าเราตายเสียแล้วในแดนทูลกันดาร; และนางได้บ่นว่าบิดาข้าพเจ้าด้วย โดยบอกท่านว่าท่านเป็นคนช่างเห็นนิมิต; มีความว่า: ดูเถิดท่านนำเราออกมาจากแผ่นดินแห่งมรดกของเรา, และบุตรของเราหาไม่มีแล้ว, และพวกเราต้องตายในแดนทูลกันดาร (1 นิไฟ 5:2)

ถึงตอนนี้ให้เราลองพิจารณาดูว่าซาโรยาห์คิดอะไร เธอทรมานด้วยความวิตกกังวลเรื่องบุตรของเธอที่ไม่ค่อยลงรอยกันซึ่งถูกส่งกลับไปยังสถานที่ซึ่งชีวิตสามีเธอเคยถูกคุกคาม เธอได้แลกบ้านและเพื่อนอันเป็นที่รักกับกระโถมในแดนทูลกันดารที่อ้างว้าง ขณะยังอยู่ในช่วงเวลาให้กำเนิดบุตร เมื่อถูกผลักดันสูงสุดแตกหักแห่งความกลัว ซาโรยาห์

ได้กระทำเยี่ยงวีรสตรี แม้จะไม่สมเหตุผลนัก ดูเหมือนกระโดดออกมาจากความสูงของรถบรรทุกที่ควบคุมไม่ได้ด้วยความพยายามที่จะปกป้องครอบครัว เธอแสดงความกังวลที่ชอบด้วยเหตุผลกับสามีด้วยภาษาแห่งความโกรธ สงสัย และตำหนิ—ภาษาที่ดูเหมือนว่ามนุษย์ทุกเผ่าพันธุ์เข้าใจอย่างไม่น่าเชื่อ

ศาสตราจารย์ลีไฮฟังความหวาดวิตกที่ทำให้ภรรยาของท่านขุ่นเคือง แล้วให้การตอบรับด้วยความระมัดระวังในภาษาแห่งความเห็นอกเห็นใจ ชั้นแรกท่านยอมรับความจริงในเรื่องต่างๆ ตามมุมมองของภรรยา ก่อนว่า “และ...บิดาข้าพเจ้าพูดกับนาง, มีความเห็นว่า: ข้าพเจ้ารู้ข้าพเจ้าเป็นคนช่างเห็นนิมิต;... แต่ [หากข้าพเจ้า] จะยังอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม, [เราจะ] ตายไปกับพี่น้องข้าพเจ้าแล้ว” (1 นีไฟ 5:4)

จากนั้นสามีของเธอกล่าวถึงความหวาดวิตกของเธอเกี่ยวกับสวัสดิภาพของบุตรทั้งหลาย ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานต่อท่านโดยไร้ข้อสงสัยว่า

“แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้าได้แผ่นดินแห่งคำสัญญา, ซึ่งในสิ่งนี้ข้าพเจ้าชื่นชมยินดี; แท้จริงแล้ว, และข้าพเจ้ารู้ว่าพระเจ้าจะทรงปลดปล่อยบุตรข้าพเจ้าให้พ้นจากมือเลเบน...”

“และด้วยกรกรกล่าวถ้อยในลักษณะนี้ ลีไฮ, บิดาข้าพเจ้า, ปลอบโยน...มารดาข้าพเจ้า, เกี่ยวกับเรา” (1 นีไฟ 5:5-6)

ชายหญิงในยุคนี้จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องปลุกฝังความเคารพกันและกันโดยก้าวข้ามช่องว่างกว้างใหญ่ของความเชื่อกับพฤติกรรม และก้าวข้ามเหตุผลแห่งวาระที่ขัดแย้ง เป็น

ไปไม่ได้ที่จะรู้ข้อมูลข่าวสารทุกสิ่งทีเข้ามาในความคิดและจิตใจของเราหรือแม้แต่จะเข้าใจอย่างสมบูรณ์ในบริบทของการทดลองและทางเลือกที่เราเผชิญ

แม้กระนั้น อะไรจะเกิดขึ้นกับ “คำเลวร้าย” ที่เปาโลกล่าวถึงหากเราอยู่ในตำแหน่งที่ต้องเห็นใจประสบการณ์ของผู้อื่นเป็นอันดับแรก โดยยอมรับในข้อจำกัดแห่งความไม่ดีพร้อมและนิสัยที่มักจะพูดห้วนๆ ของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าวิงวอนท่านให้ฝึกถามคำถามนี้ด้วยความหวังใยถึงประสบการณ์ของอีกฝ่ายหนึ่งว่า “คุณกำลังคิดอะไรอยู่”

จำได้ไหมเมื่อพระเจ้าทรงทำให้ชาวมูเอลและซาอูลประหลาดใจโดยเรียกดาวิดแห่งเบธเลเฮม เด็กเลี้ยงแกะตัวน้อย ให้เป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอล พระเจ้าตรัสกับศาสตราจารย์ลีไฮของพระองค์ว่า “เพราะพระยาห์เวห์ไม่ได้ทอดพระเนตรเหมือนที่มนุษย์ดู เพราะมนุษย์ดูที่

รูปร่างภายนอก แต่พระยาห์เวห์ทอดพระเนตรจิตใจ” (1 ซามูเอล 16:7)

เมื่อห้องโดยสารรถบรรทุกเกิดควั่นคลั่ง ภรรยาข้าพเจ้ากระทำในสิ่งที่กล้าหาญที่สุดเท่าที่เธอจะนึกออกเพื่อปกป้องลูกชายเรา เช่นเดียวกันในฐานะผู้ที่ทุกข์ซ้ำพเจ้าถามถึงการเลือกของเธอ ที่น่าตกใจก็คือมันไม่สำคัญว่าใครทำถูกต้องกว่าใคร ที่สำคัญคือการฟังกันและการเข้าใจมุมมองของอีกฝ่ายหนึ่ง

ความตั้งใจจริงที่จะเข้าใจมุมมองของกันและกันจะเปลี่ยน “คำเลวร้าย” เป็น “คำที่เป็นคุณ” อัครสาวกเปาโลเข้าใจเรื่องนี้และเราแต่ละคนสามารถมีประสบการณ์กับสิ่งนี้ได้เช่นเดียวกันในระดับหนึ่ง ปัญหาอาจไม่เปลี่ยนแปลงหรือได้รับการแก้ไขด้วยสิ่งนี้ แต่ความเป็นไปได้ที่สำคัญกว่าก็คือคำที่ให้ คุณสามารถเปลี่ยนเราได้หรือไม่

ข้าพเจ้าเป็นพยานด้วยความนอบน้อมว่าเราสามารถกล่าว “คำที่ให้คุณ” ได้ด้วยภาษาแห่งความเห็นอกเห็นใจเมื่อของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ปลุกฝังไว้ทะลุทะลวงจิตใจเราให้เข้าใจความรู้สึกและสภาพแวดล้อมของผู้อื่น สิ่งนี้ทำให้เราสามารถเปลี่ยนสถานการณ์อันตรายเป็นสถานศักดิ์สิทธิ์ได้ ข้าพเจ้าเป็นพยานถึงพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงเปี่ยมด้วยความรัก ผู้ “ทอดพระเนตรจิตใจ [เรา]” และใส่พระทัยว่าเรากำลังคิดอะไร ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

